

Comentariul poeziei Memento mori scrisa de Mihai Eminescu - a doua parte

Originea lumilor e intr-un element primordial: acvaticul, pamantul, focul. Istoria fiecarei civilizatii e atinsa de declin din momentul in care spiritul e maculat de indoiala, instrainandu-se de sine. Civilizatia redevine natura.

Imagine de amplitudine, alegorie cu bataie larga, incipitul poemului arunca asupra scenei istoriei faldul greu si intunecat al unei alegorii mitice: "Turma visurilor mele eu le pasc ca oi de aur, I Cand a noptii intunec -instelatul rege maur - I Lasa norii lui molateci infoiati in pat ceresc..." Alternativa la realitatea lumii, refugiu si forma de evaziune, somnul, visul deschid un spatiu al beatitudinii si fericirii.

Prima "cetate" dupa trezirea de lumi e Babilonul, cu muri lungi si cu gradinile Semiramidei suite-nori, imparatita de un rege a carui putere e cugetarea: "Cugeta Semiramida prin gradinile racori". Lume a placerilor, Asia lui Sardanapal intinsa pe nisipuri a pierdut memoria timpurilor apuse. Ninive a disparut in pustie. Egiptul antic, in cromatica fastuoasa a spatiilor deschise catre orizont, sta sub semnul acvaticului: " Nilul misca-a lui legenda si oglinda-i galben-clara I Catra marea linistita, ce ineaca a lui dor". Memphis, piramidele trufase, Theba rememoreaza un timp aruncat in negura istoriei. Sfarsitul acestei lumi, ca si al celor ce vor urma, e anticipat de semne astrale si de degradarea formelor spiritului, a gandirii: " Astfel pe-unde de popoara I Umbra gandurilor regii se arunca-ntunecat"; gandirea magului isi rastoarna sensul. O cetate straveche aluneca in haur apocaliptic.

Nici Palestina, cu Ierusalimul mitic, nici Libanul nu rezista in curgerea timpilor decat o etapa. David si Solomon au pierit si ruina templului de pe Sion, risipirea evreilor in lume, pustiul sunt semnele caderii.

De pe lira lui Orfeu, epopeea Greciei antice se ivate ca mit al unei civilizatii nascute din mare. Atributul gandirii il are acum nu vreun mag, ci cugetatorul gramadind zadarnic "lumea intr-un singur semn". Stingerea acestei civilizatii ce se reintoarce in elemente vesteste agonia universala.

Roma sta sub semnul focului. Disparitia ei o pricinuieste tot focul: incendiul neronian e simbolul nebuniei, al alienarii gandirii.